

[Nielsen-Man.]

60 Aar henvises. Med Hensyn til Ikke-Forsørgere siger man, at først og fremmest skal Ikke-Forsørgere i Alderen fra 50 til 60 Aar henvises til saadant Arbejde, og først i anden Række falder man tilbage paa Ikke-Forsørgere i Alderen fra 25 til 50 Aar. Jeg tror, Bestemmelsen er rigtig udformet, og jeg forstaa, selv om det ikke er udtrykkelig nævnt i denne Lovs Paragraffer, at Administrationen har gjort sig klart, at de unge Ikke-Forsørgere, dem under 25 Aar, er dem, der lettest kan flyttes fra Sted til Sted, og jeg ser ogsaa heri en indirekte Anerkendelse af det Princip, at Arbejderne ogsaa rent principielt har en Pligt til at opsoge Arbejdet, hvor det findes; det er klart, at det er de unge Ikke-Forsørgere, der lettest kan rejse fra Sted til Sted for at søge Arbejde. Jeg tror, det har sin store Betydning at holde fast ved det Princip, at den enkelte først og fremmest selv har en Pligt til at skaffe sig Arbejde og dermed Indtægt til sit Udkomme, og kun dèr, hvor det ikke er muligt for den enkelte, har Samfundet en Pligt til at træde hjælpende til.

I § 8 er der Tale om Nedsættelse af en Slags Landvæsenskommission, selv om den Betegnelse ikke er brugt, til Bedømmelse af eventuel Værdiforøgelse af privat Ejendom, Værdiforøgelse, som man imødeser vil kunne fremkomme ved Iværksættelse af offentlige Arbejder. Denne Kommission skal saa paa-ligne et vist Bidrag, som disse private Ejendomsbesiddere skal indbetale. Det er en meget vanskelig Opgave, denne Kommission faar; jeg er bange for, at Bestemmelsen vil medføre visse Gnidninger. Naturligvis kan man i en Lov give en saadan Kommission en Bemyndigelse og bestemme, at dens Afgørelse skal være endelig, men jeg synes meget vel, at man kan være i Tvivl om, hvorvidt man, naar det offentlige igangsætter Arbejde, som vedkommende private ikke har forlangt og ikke synes, at han har Interesse i, vil kunne paalægge ham at betale et Bidrag efter en Kommissions Skøn. Jeg er ikke helt sikker paa, om det ikke i nogen Grad anfægter Grundlovens Bestemmelser, men jeg haaber, at denne Kommission, der jo er sammensat, saa vidt jeg kan se, af udmærket egnede Personer — det er Kapaciteter paa hver sit Omraade —, ogsaa vil forstaa at løse sin Opgave, saa der ikke opstaa flere Gnidninger end højst nødvendigt.

Jeg er tilfreds med, at man i § 9, hvor der jo er Tale om Omskoling, lader Arbejds- og Socialministeriets Beskæftigelsesudvalg tiltræde af en Repræsentant for den eller

de Arbejdsgiverforeninger og en Repræsentant for det eller de Fagforbund, hvis Fagomraade Sagen vedrører. Det er min Opfattelse, at det er praktisk at supplere Beskæftigelsesudvalget med Folk, som inden for det paagældende Omraade maa betegnes som sagkyndige, og jeg tror, man ogsaa derigennem gør sit til at drage de to Parter, som i første Række er de implicerede, og ganske særlig da Fagforbundene som Repræsentanter for Arbejderne, ind i Lovens Administration og gøre dem interesserede i at faa det mest mulige ud af Loven.

I § 10 beskæftiger man sig med et vanskeligt Omraade, nemlig Arbejdernes Pligt til at efterkomme Henvisning til Beskæftigelsesforanstaltninger — det er nu ikke det, der er saa vanskeligt —, men dernæst er der Tale om Bortvisning af uegnede Arbejdere, og det er et meget vanskeligt, ja, jeg kan sige delikat Omraade at lovgive paa. Alligevel maa der være Bestemmelser, som giver Administrationen Beføjelse til i givet Fald at bortvise Folk, som paa en eller anden Maade opfører sig saadan, at det maaske er uheldigt for Roen paa Arbejdspladsen; der kan f. Eks. være Tale om Personer, som er uegnede til at samarbejde med Arbejdskolleger. Ogsaa paa dette Omraade henstiller jeg, at man administrerer Lovens Bestemmelser med Forstaaelse.

I øvrigt skal jeg ønske den højtærede Minister og Administrationen Held og Lykke til det Arbejde, som staa for. Arbejdet er jo ikke nyt, men jeg synes alligevel, det er blevet lagt mere praktisk til Rette end tidligere, og det skulde gerne medføre, at vi naar et Stykke videre henimod det Maal, som vi vel alle sammen er enige om: at vi skal have færrest muligt arbejdsledige her i Landet, flest muligt beskæftigede. Men dertil kommer ogsaa, at Arbejdskraften maa blive mere bevægelig, saa vi kan blive fri for dette, som virker saa umaadelig irriterende, at samtidig med at vi paa visse Steder og visse Omraader har ret mange arbejdsledige, som gaar til Kontrol og hæver Understøttelse, kan vi paavise andre Omraader, hvor der er en akut Mangel paa Arbejdskraft. Det stræber Loven henimod at afhjælpe, og jeg tror, alle gode Kræfter kan være enige om at ønske Ministeren Held og Lykke dertil. Først og fremmest maa man imidlertid ønske, at Arbejdskraften anvendes i det produktive Erhvervsliv, og at denne Lov blot kommer til at gøre en Slags Ambulancetjeneste til Supplering af det Arbejde, der er inden for Erhvervslivet. Af mange Grunde, menneskelige og moralske, er det langt at foretrække, at Arbejderne